

HEMLIGT !

30 kopior
16:e kopian

Mötesprotokoll

I. Vid mötet den 20 januari 1942 i Berlin, Am Grossen Wannsee Nr. 56-58 beträffande den slutgiltiga lösningen av judefrågan deltog följande personer:

Gauleiter Dr. Meyer och Reichsamtsleiter Dr. Leibbrandt	Riksmministeriet för de ockuperade östra områdena
Statssekreterare Dr. Stuckart	Riksmministeriet för inrikes frågor
Statssekreterare Neumann	Huvudansvarig för fyraårsplanen
Statssekreterare Dr. Freisler	Riksjustitieministeriet
Statssekreterare Dr. Bühler	Generalguvernörsmyndigheten
Biträdande statssekreteraren Luther	Utrikesministeriet
SS-Oberführer Klopfer	Partikansliet
Ministerialdirektören Kritzinger	Rikskansliet

SS-Gruppenführer Hofmann	Ras- och bosättningsmyndigheten
SS-Gruppenführer Müller SS-Obersturmbannführer Eichmann	Rikssäkerhetsmyndigheten
SS-Oberführer Dr Schöngarth Befälhavare för Säkerhetspolisen och SD i Generalguvernementet	Säkerhetspolisen och SD
SS-Sturmbannführer Dr. Lange kommandör för Säkerhetspolisen och SD för Generaldistriktet Lettland som representant för Säkerhetspolisens befälhavare och SD i Rikskommisariatet Ostland	Säkerhetspolisen och SD

II. Chefen för Säkerhetspolisen och SD, SS-Obergruppenführer H e y d r i c h , rapporterade inledningsvis om att han av riksmarskalken utsetts som huvudansvarig för den slutgiltiga lösningen av judefrågan i Europa samt att mötet inkallats för att man skulle diskutera de principiella frågorna. Riksmarskalkens önskemål om att få en rapport om de organisatoriska, sakliga och materiella förutsättningarna vad gäller det slutgiltiga lösandet av judefrågan, förutsatte att man dessförinnan gemensamt diskuterat planen med alla direkt berörda centrala instanser och den parallella linjeförningen.

Det centrala ansvaret för framtagandet av planen för slutlösningen av judefrågan åvilar, utan hänsyn till de geografiska gränserna, Reichsführern-SS och chefen för den tyska polisen (Chefen för säkerhetspolisen och SD).

Chefen för säkerhetspolisen och SD gav en kort överblick över den hittills förda kampen mot denna motståndare. De viktigaste delarna i detta arbete var:

- a) tillbakaträngandet av judarna från det tyska samhällslivet
- b) tillbakaträngandet av judarna från det tyska folkets bosättningsområden

Som en del av dessa strävanden hade man som enda till buds stående medel planmässigt påskyndat utvandringen av judarna från Riksområdet.

På uppmaning av riksmarskalken hade man i januari 1939 bildat en Rikscentral för judisk utvandring. Som chef för denna fungerade chefen för Säkerhetspolisen och SD. Centralen hade särskilt följande uppgifter:

- a/ vidta alla nödvändiga åtgärder för att påskynda utvandringen av judar,
- b/ styra utvandringen och
- c/ att i enskilda fall påskynda utvandringen

Målsättningen med denna verksamhet var att på legal väg rensa de tyska bosättningsområdena från judar.

Alla berörda ställen var på det klara med vilka nackdelar en sådan forcerad utvandring förde med sig. Dessa måste emellertid accepteras eftersom det inte fanns några andra alternativ.

Utvandringsarbetet hade nu antagit sådana dimensioner att det inte längre bara var ett tyskt problem utan det var också ett problem för myndigheterna i de respektive invandringsländerna. De finansiella svårigheterna, som t.ex. de höjda hamnavgifterna (som beslutats av utländska regeringar), bristen på passagerarplatser, ständigt skärpta invandringsbestämmelser eller invandringsstopp försvårade i utomordentlig hög grad utvandringen. Trots dessa svårigheter hade man sedan maktövertagandet fram till den 31 oktober 1941 fått 537.000 judar att utvandra. Därav

från 30 januari 1933 från det gamla Riket	cirka 360.000
från den 15 mars 1938 från Ostmark	cirka 147.000
från den 15 mars 1939 från Protektoratet Böhmen och Mähren	cirka 30.000.

Utvandringen finansierades av judarna själva eller av olika judiska politiska organisationer. För att undvika att proletariserade judar stannade kvar förfor man på så sätt att förmögna judar bidrog till att finansiera utvandringen av de fattiga judarna. Allt efter förmögenhetens storlek uttogs en bearbetningsavgift respektive utvandringsavgift, vilka användes för att täcka utgifterna i samband med de fattiga judarnas utvandring.

Förutom utgifterna i Riksmark behövs också utländsk valuta för att kunna betala bearbetnings- och hamnavgifter. För att inte belasta den tyska valutareserven har man uppmanat utländska judiska finansinstitutioner att genom judiska organisationer i Tyskland ta fram de nödvändiga medlen i utländsk valuta. Fram till den 30 oktober 1941 hade utländska judar på detta sätt ställt cirka 9.500.000 Dollar till förfogande.

Sedan dess har Reichsführer-SS och chefen för den tyska polisen med tanke på de faror som är förknippade med utvandring under kriget och med tanke på de möjligheter som de ockuperade östområdena har, förbjudit vidare judisk utvandring .

III. I stället för utvandring ser man nu som ytterligare lösningsmöjlighet, efter särskilt godkännande av Führern, evakueringen av judarna till de ockuperade östområdena.

Dessa aktioner skall emellertid bara betraktas som temporära lösningar eftersom man håller på att samla värdefulla praktiska erfarenheter vilka med tanke på den kommande slutgiltiga lösningen av judefrågan är av stor betydelse.

Den slutliga lösningen av den europeiska judefrågan kommer att beröra cirka 11 miljoner judar, vilka är fördelade på följande länder enligt följande:

L a n d	Antal
A. Gamla Riket	131.800
Ostmark	43.700
Östområdena	420.000
Generalguvernementet	2.284.000
Bialystok	400.000
Protectoratet Böhmen och Mähren	74.200
Estland = judefritt =	
Lettland	3.500
Litauen	34.000
Belgien	43.000
Danmark	5.600
Frankrike / ockuperade områden	165.000
Ej ockuperade områden	700.000
Grekland	69.600
Nederländerna	160.800
Norge	1.300
B. Bulgarien	48.000
England	330.000
Finnland	2.300
Irland	4.000
Italien inklusive Sardinien	58.000
Albanien	200
Kroatien	40.000
Portugal	3.000
Rumänien inklusive Bessarabien	342.000
Sverige	8.000
Schweiz	18.000
Serbien	10.000
Slovakien	88.000
Spanien	6.000
Turkiet (europeiska delen)	55.500
Ungarn	742.800
Sovjetunionen	5.000.000
Ukraina 994.684	
Vitryssland 446.484	
utom Bialystok	
Sammantaget: över	11.000.000

Vad gäller det angivna antalet judar i sammanställningen bör man beakta att det endast rör sig om religiöst bekännande judar, eftersom definitionen av judarna enligt rasmässiga grunder delvis saknas i några länder. Handhavandet av problemet i de olika länderna kan med tanke på den allmänna inställningen och andra uppfattningar åtföljas av vissa svårigheter, särskilt i Ungern och Rumänien. Det är till exempel fortfarande möjligt för rumänska judar att mot en viss summa låta en myndighet bekräfta att de besitter ett utländskt medborgarskap.

Judarnas inflytande inom alla områden av det samhällsliga livet i Sovjetunionen är känt. I landets europeiska del bor cirka fem miljoner judar, i den asiatiska delen knappt 250.000.

Den yrkesmässiga uppdelningen av de i den europeiska delen av Sovjetunionen boende judarna var följande:

sysselsatta inom jordbruket	9,1%
sysselsatta arbetare i städerna	14,8%
sysselsatta inom handeln	20,0%
sysselsatta inom statlig tjänst	23,4%
sysselsatta inom den privata sektorn - sjukvård, press, teater m.m.	32,7%.

I samband med den slutgiltiga lösningen av judefrågan skall man på ett lämpligt sätt och med därför avsedda metoder tillse att judarna i östområdena sätts i arbete. I stora arbetskolonner, könsmässigt åtskilda, kommer de arbetsföra judarna att sysselsättas i vägbyggnation, under vilken helt klart större delen kommer att försvinna i dessa områden på grund av naturlig förminskning.

Det kvarvarande restbeståndet skall behandlas på ett adekvat sätt eftersom dessa judar utan tvekan utgör de mest motståndskraftiga, utgörande ett naturligt urval, vilket - frisläppt - kan bli grogrunden för återskapandet av judendomen (se de historiska erfarenheterna).

Som en del av det praktiska genomförandet av den slutgiltiga lösningen skall Europa genomsökas från väst till öst. Riksområdet inklusive Protektoratet Böhmen och Mähren kommer att genomsökas i den första fasen på grund av bostadspolitiska skäl och andra socialpolitiska nödvändigheter.

De evakuerade judarna kommer först att transporteras till så kallade genomgångsgetton, från vilka de senare kommer att skickas österut.

SS-Obergruppenführer H e y d r i c h påtalade att en viktig förutsättning för genomförandet av evakueringarna är att man noga bestämmer vilka personer som skall omfattas av dessa åtgärder.

Det är inte avsett att evakuera judar äldre än 65 år, istället skall dessa överföras till ett åldersgetto. Härför är Theresienstadt avsett.

Förutom dessa åldersklasser - av de den 31 oktober 1941 i gamla Riket och Ostmark boende cirka 280.000 judarna är cirka 30% över 65 år gamla - skall även krigshandikappade judar och judar med krigsutmärkelser (EK I) överföras. På så sätt förhindras

många interventioner.

Startandet av de större evakueringsaktionerna kommer till största delen att vara beroende av den militära utvecklingen. Beträffande den slutgiltiga lösningen på de av oss ockuperade europeiska territorierna och inom vårt inflytandeområde föreslogs att de därför avsedda tjänstemännen inom Utrikesministeriet skall rådgöra med de därför ansvariga tjänsteställena inom Säkerhetspolisen och SD.

I Slovakien och Kroatien är detta inget större problem eftersom man till största delen redan funnit en lösning på dessa frågor. Den rumänska regeringen har även tillsatt en särskild tjänsteman med ansvar för judeproblematiken. I Ungern bör man inom den närmaste framtiden tillse att det utses en rådgivare för judefrågor vilken kan bistå den ungerska regeringen.

Vad gäller påbörjandet av förberedelserna för en reglering av problemet i Italien ansåg SS-Obergruppenführer H e y d r i c h det nödvändigt att ta kontakt med den för dessa frågor ansvarige polischefen.

I det ockuperade och icke ockuperade Frankrike kommer evakueringen av judarna troligtvis att ske utan några större problem.

Den biträdande statssekreteraren L u t h e r påpekade att man vid en ingående behandling av detta problem måste konstatera att det i de nordiska länderna skulle kunna uppkomma svårigheter vid genomförandet och att det därför vore bättre att tills vidare

vänta med sådana åtgärder. Med tanke på att det i vilket fall som helst inte finns så många judar i dessa länder torde ett sådant undantag inte innebära någon större inskränkning.

Utrikesministeriet anser inte att det är att vänta med några större svårigheter i sydöstra eller västra Europa.

SS-Gruppenführer H o f m a n n avser att skicka en medarbetare från Ras- och bosättningsmyndigheten till Ungern för att insamla allmän information, efter det att chefen för Säkerhetspolisen och SD tagit sig an denna uppgift. Man kom överens om att denna medarbetare från Ras- och bosättningsmyndigheten, vilken inte skall verka aktivt, till att börja med skall arbeta som medarbetare och vara underställd polisattachén.

IV. Inom ramen för den slutgiltiga lösningen och de därmed sammanhängande åtgärderna skall Nürnberglagarna vara utgångspunkten för det totala lösandet av problemet, inklusive blandäktenskapen och bastardfrågan.

Chefen för säkerhetspolisen och SD uttalade sig teoretiskt enligt följande utgående från en skrivelse från chefen för Rikskansliet :

1. Behandling av bastarder enligt 1:a graden

Bastarder enligt 1:a graden skall med tanke på den slutgiltiga lösningen av judefrågan jämföras med judar.

Undantagna från denna behandling är:

a) Bastarder av 1:a graden vilka är gifta med tyskblodiga och som har barn med dessa (bastarder av 2:a graden).

Dessa bastarder av 2:a graden skall som regel jämföras med tyskar.

b) Bastarder av 1:a graden för vilka partiets och statens högsta instanser beslutat om undantag.

Varje enskilt fall skall prövas separat och man kan då inte utesluta att avgörandet kommer att utfalla till bastardens nackdel.

Förutsättningen för ett undantag skall vara att den beträffande bastarden själ gjort sig förtjänt av ett sådant (gäller ej förtjänster gjorda av tyskblodiga föräldrar respektive maka/make).

Den från evakueringen undantagne bastarden av 1:a graden skall - för att undvika kommande problem med avkomma och för att en gång för alla eliminera problemet med barn från blandäktenskap - steriliseras. Steriliseringen skall vara frivillig. Den är emellertid en förutsättning för att bastarden skall få stanna kvar i Riket. Den steriliserade "bastarden" kommer därefter att befrias från alla bestämmelser som han tidigare måst efterkomma.

2) Behandlingar av bastarder av 2:a graden

Bastarder av 2:a graden skall i princip jämföras med tyskblodiga med undantag av följande fall, i vilka bastarderna av 2:a graden skall jämföras med judar:

- a) När bastarden av 2:a graden härstammar från ett bastardäktenskap (båda parterna bastarder)
- b) När bastarden av 2:a graden rasmässigt har ett judiskt utseende
- c) När bastarden av 2:a graden av politiska skäl och enligt de polisiära undersökningarna visat att han/hon betecknar och betar sig som en jude.

Även i dessa fall skall man dock kunna göra undantag om bastarden av 2:a graden är gift med en tyskblodig person.

3) Äktenskap mellan fullblodsjudar och tyskar

Här skall beslut fattas från fall till fall om den judiske maken/makan skall evakueras eller överföras till ett åldersgetto under hänsynstagande till vilka konsekvenser ett sådant beslut kan få för de tyska släktingarna i detta blandäktenskap.

4) Äktenskap mellan bastarder från 1:a graden och tyskblodiga

- a) utan barn

Är äktenskapet barnlöst skall bastarden av 1:a graden evakueras respektive överföras till ett åldersgetto. Samma behandling som vid äktenskap mellan fullblodsjudar och tyskar, punkt 3).

b) med barn

Finns det barn i äktenskapet (bastarder av 2:a graden) skall de om de är jämställda med judar tillsammans med bastarden av 1:a graden evakueras respektive överförs till ett getto. I de fall att dessa barn är att jämställa med tyskar (huvudregeln) skall de undantas från evakuering och därmed också avkomman av 1:a graden.

5) Äktenskap mellan bastarder av 1:a graden och bastarder av 1:a graden eller judar

Vid dessa äktenskap (inklusive barnen) skall samtliga familjemedlemmar behandlas som judar och därför evakueras respektive överförs till ett åldersgetto.

6) Äktenskap mellan bastarder av 1:a graden och bastarder av 2:a graden

Oavsett om det finns barn eller ej skall båda parterna evakueras respektive överförs till ett åldersgetto, eftersom sådan avkomma som regel rasmässigt har en dominerande judisk blodandel, jämfört med judisk avkomma av 2:a graden.

SS-Gruppenführer H o f m a n n företrädde åsikten att man i hög utsträckning skulle använda sig av sterilisering, eftersom bastarderna

när de ställs inför valet att evakueras eller steriliseras i de flesta fall kommer att välja sterilisering.

Statssekreteraren Dr. S t u c k a r t ansåg att det praktiska genomförandet av de framförda lösningsmöjligheterna, vad gäller lösandet av frågan om blandäktenskap och avkomman från sådana, skulle ge upphov till ett omfattande förvaltningsarbete. Därför föreslog statssekreterare Dr. S t u c k a r t att man skulle påbörja tvångssteriliseringar för samtliga fall för att kunna leva upp till den biologiska verkligheten.

För att förenkla problemet med blandäktenskap borde man vidare undersöka huruvida lagstiftaren helt enkelt fastslår: "Dessa äktenskap har upplösts".

Vad gällde judeevakueringens ekonomiska konsekvenser fastslog statssekreteraren N e u m a n n att man så länge som inga ersättare finns, man inte kan evakuera de judar som arbetar inom krigsviktiga industrier.

SS-Obergruppenführer H e y d r i c h hänvisade till att dessa judar, enligt de av honom redan utfärdade riktlinjerna för genomförandet av de löpande evakueringarna, inte skall evakueras.

Statssekreteraren Dr. B ü h l e r framförde att man i Generalguvernementet skulle välkomna om man där påbörjade den slutgiltiga lösningen av denna fråga eftersom transportproblemet inte är av någon större betydelse och arbetskraftsmässiga skäl inte torde hindra dessa aktioner. Judarna måste så snabbt som möjligt avlägsnas från Generalguvernementets territorium eftersom speciellt där judarna utgjorde en eminent fara

som smittbärare. Vidare bidrar deras ständiga svartabörsaffärer till att kontinuerligt störa landets ekonomiska strukturer. Därtill kommer att de flesta av de där boende 2.500.000 judar inte är arbetsföra.

Statssekreteraren Dr. B ü h l e r konstaterade vidare att ansvaret för lösandet av judefrågan i Generalguvernementet bör ligga på chefen för Säkerhetspolisen och SD och dess arbete skall understödjas av Generalguvernementets olika myndigheter. Han hade bara ett önskemål och det var att man så snabbt som möjligt skulle lösa judefrågan i detta område.

Avslutningsvis diskuterades olika lösningsmöjligheter. Både Gauleiter Dr. M e y e r och statssekreteraren Dr. B ü h l e r företrädde ståndpunkten att man själv kunde påbörja vissa förberedande arbeten inom ramen för den slutgiltiga lösningen, varvid man dock skulle undvika att oroa befolkningen.

Mötet avslutades med att chefen för Säkerhetspolisen och SD bad deltagarna att stödja honom på lämpligt sätt vid genomförandet av den givna uppgiften.